

Arrest

nr. 162 768 van 25 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van
X
X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, X, X en X en die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juli 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van R. TURSUN en van advocaten H. VAN NIJVERSEEL en J. VANDEN ABEELE, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnen voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, via een op 18 maart 2013 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 april 2013 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij aangetekend schrijven van 11 juni 2013 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 juli 2013 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf van 11 juni 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 4 september 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 11.06.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

[A.A.] [...]

[A.G.] [...]

+ kinderen:

[T.R.] [...]

[T.R.] [...]

[A.R.] [...]

[A.T.] [...]

Nationaliteit: Kazachstan

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 16.04.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 21.03.2013. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 21.03.2013. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 16.04.2013 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Hun betoog luidt als volgt:

"Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

"Art. 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel één moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie

Art. 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn";

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud[t], die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

Aangezien dat de betwiste beslissing vaststelt dat uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat de aandoening van Mevrouw [A.] een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit;

De motivatie van de betreden beslissing is vrij stereotiep;

Deze beslissing werd onvoldoende gemotiveerd;

Het artikel 9ter, §1, 1e lid van de Wet van 15 december 1980 schikt dat: "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Op 06/06/2013 levert de verzoekende partij een standaard medisch getuigschrift die van de ziekte, de ernst van graad en de noodzakelijk geacht behandeling getuigen.

Dit document laat zonder twijfels toe vast te stellen dat de verzoekende partij lijdt aan een postnatale depressie mat angstaanvallen.

Het is mogelijk uit het certificaat af te leiden dat de aandoening waaraan Mevrouw [A.] lijdt, een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit aangezien dat op deze standaard medische getuigschrift er wordt ingeschreven dat " verslechtering van depressie - overgang naar majore depressie met suïcidaal gedrag.

(Zie het medische getuigschrift van 06/06/2013).

Bovendien heeft post traumatisch stresssyndroom ingrijpende gevolgen. De emotionele en lichamelijke reactie zijn hevig;

Mevrouw [A.] heeft nodig van een behandeling van een onbepaalde duur.

Een ernstig risico van ZELFMOORDPOGING inhoudt een reëel risico voor de leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling van de verzoekende partij. Inderdaad zijn patiënten met een posttraumatisch syndroom (Zoals Mevrouw [A.]) onderhevig aan suïcidale gedachten na enkele maanden hebben, of zelfs tot een zelfmoordpoging plegen.

De medische toestand van mevrouw [A.] is dramatisch bij terugkeer naar haar land van herkomst omdat het niet alleen zal er niet goed behandeld worden, maar hoe groter de kans op het geweld van haar man lijden.

Het medisch certificaat was nauwkeurig genoeg om te beseffen dat de ziekte een zeer reëel risico voor het leven of fysieke integriteit van Mevrouw [A.] inhoudt.

Het bestreden beslissing wordt eveneens slecht gemotiveerd waar in zij geenszins rekening houdt met het feit dat een beroep tegen de vorige weigeringsbeslissing nog altijd hangend voor Uw Raad is.

Er is dus nog geen definitieve beslissing wat de aandoening waarvan de verzoekster lijdt betreft.

Bovendien heeft de tegenpartij zich alleen maar over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid uitgesproken.

De uitzondering kan aangevoerd worden slechts als de aanvraag het onderwerp van een onderzoek zowel op het gebied van de ontvankelijkheid is geweest als op het gebied van de gegrondheid van de aanvraag;

Maar dergelijk niet is het geval geweest;

Het is dus verkeerd dat de tegenpartij het tegendeel beweert;

Haar aanvraag 9ter was daarenboven vergezeld van het type van medisch certificaat;

Dit medische certificaat voldoet aan het koninklijk besluit omdat de ziekte, de graad van ernst en de vereiste behandeling zijn vermeld;

Er is dus een klaarblijkelijke vergissing vanwege de tegenpartij die schijnbaar de documenten die haar onderworpen werden niet correct nagekeken werden;

De betwiste beslissing heeft zich niet getuigd over de medische elementen die haar ter appreciatie voorgelegd werden;

Ze houdt geen rekening met de bijzondere situatie van de verzoekende partij de welke aangepaste zorgen vereist;

Het certificaat voorgelegd door de verzoekende partij duidelijk aangeeft de pathologie waaraan de verzoekende partij lijdt, de graad van ernst alsook de nodige aangepaste behandeling;

Er is een overduidelijke schending van het artikel 3 E.C.R.M.;"

3.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en wordt toegelicht dat verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een voorgaande aanvraag. Hierbij wordt nader geduid dat op 16 april 2013 een beslissing werd genomen inzake de eerste aanvraag van verzoekers om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en dat het standaard medisch getuigschrift dat verzoekers bij hun nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf voegen slechts de eerder aangevoerde gezondheidsproblematiek bevestigt. Deze

motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Daar in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de reeds eerder ingediende en behandelde aanvraag om machtiging tot verblijf en de specifieke vaststellingen die werden gedaan kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd in hun stelling dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is. Zij lijken bovendien voorbij te gaan aan het gegeven dat zelfs wanneer een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.2.2. In de mate dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stellen voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

De Raad stelt vast dat verzoekers bij hun eerste aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd – die zij via een op 18 maart 2013 gedateerd schrijven indienden – stukken voegden waaruit blijkt dat werd vastgesteld dat bij verzoekster een postnatale depressie werd gediagnosticeerd en dat haar psychische toestand ook wordt beïnvloed door *“een onzekerheid over een verder verblijf in België”*. In de medische getuigschriften die verzoekers aanbrachten wordt tevens vermeld dat verzoekster *“Paroxetine”* (een antidepressivum) werd voorgeschreven.

Verweerder heeft geoordeeld dat aan verzoekers, op basis van hun aanvraag van 18 maart 2013, geen verblijfsmachtiging om medische redenen kon worden toegekend. Hierbij heeft hij verwezen naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en heeft hij toegelicht dat door een ambtenaar-geneesheer werd vastgesteld dat de ziekte waaraan verzoekster lijdt en op basis waarvan verzoekers verzochten om tot een verblijf te worden gemachtigd kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van deze beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoekster geen reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit en dat de behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca louter symptomatisch en dus niet essentieel is en er dus actueel geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer heeft verder geduid dat het aangevoerde risico op suicide louter van speculatieve aard is.

Verzoekers brachten bij hun tweede aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd een standaard medisch getuigschrift aan waarbij opnieuw wordt toegelicht dat verzoekster lijdt aan een *“postnatale depressie met angstaanvallen”*. Verzoekers maakten vervolgens nog een bijkomend standaard medisch getuigschrift over dat op 12 juli 2013 werd opgesteld door een psychiater. In dit medisch getuigschrift wordt nogmaals bevestigd dat bij verzoekster *“een depressieve stoornis deels in remissie”* werd

vastgesteld, waarbij nog wordt uiteengezet dat deze stoornis een reactie is op de geboorte van een vierde kind (postpartem) en de afwijzing van hun verblijfsaanvraag. Deze arts voorziet een verdere behandeling met "*Paroxetine*".

De stellingname van verweerder dat in het raam van de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf een zelfde medische problematiek wordt ingeroepen als bij de eerste aanvraag en dat de voorgelegde medische attesten slechts een reeds onderzochte toestand bevestigen kan, gelet op voorgaande vaststellingen aangaande de gronden waarop verzoekers hun eerste machtigingsaanvraag baseerden, derhalve niet als incorrect of kennelijk onredelijk worden beschouwd.

Verzoekers' betoog dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit het voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit is gebaseerd op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In deze beslissing zelf worden immers geen standpunt ingenomen over de risico's die verbonden zijn aan de aangevoerde medische problematiek, doch wordt slechts verwezen naar een eerder genomen beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van voorliggend beroep.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat in het standaard medisch getuigschrift dat zij bij hun tweede aanvraag om machtiging tot verblijf voegden wordt vermeld dat een verslechtering van de vastgestelde depressie met een risico op suïcidaal gedrag een mogelijk gevolg is van de stopzetting van de behandeling kan de Raad enkel vaststellen dat een dergelijke vermelding ook was opgenomen in het standaard medisch getuigschrift dat verzoekers bij hun eerste aanvraag om machtiging tot verblijf voegden en dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat het aangevoerde risico op suïcide louter van speculatieve aard is. Ten overvloede merkt de Raad op dat in het standaard medisch getuigschrift dat werd opgesteld door de psychiater die verzoekster consulteerde melding wordt gemaakt van een aandoening "*in remissie*" en van een "*goede prognose*", zodat ook geenszins blijkt dat verzoeksters situatie negatief zou zijn geëvolueerd of "*dramatisch*" is.

Met betrekking tot de bemerking van verzoekers dat een beroep bij de Raad werd ingesteld tegen de beslissing van verweerder om hun eerste aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren dient te worden benadrukt dat deze beroepsprocedure verweerder niet verhindert om vast te stellen dat bij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf dezelfde problematiek wordt aangevoerd als bij een voorgaande aanvraag en om op basis van deze vaststelling, in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, deze herhaalde aanvraag af te wijzen.

Voorts moet nog worden benadrukt dat het feit dat een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, als onontvankelijk werd afgewezen niet verhindert dat de volgende aanvraag zou worden afgewezen met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van dezelfde wet. Verzoekers' standpunt dat enkel indien een voorgaande aanvraag om machtiging tot verblijf als ongegrond wordt afgewezen er toepassing kan worden gemaakt van de bepalingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet vindt geen steun in de bewoordingen van deze wetsbepaling.

Ook het feit dat verzoekers' tweede aanvraag om machtiging tot verblijf vergezeld ging van het vereiste standaard medisch getuigschrift en in dit getuigschrift de aangevoerde medische problematiek duidelijk staat vermeld en de graad van ernst en de vereiste behandeling worden weergegeven vormt geen hinderpaal om toepassing te maken van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient erop te worden gewezen dat verzoekers nalaten aan te tonen dat de in casu bestreden beslissing op zich tot gevolg heeft dat zij een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zodat geen schending van deze verdragsbepaling kan worden vastgesteld. Er dient daarenboven op te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te

blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins wordt aangetoond dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissing te nemen.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend februari tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK